

ייעשה כן. הודיעה מישטרת רמת-גן כי תחדש את החקירה. אבל העדים — עליוה אביב, תמי פסיבק, תמי פסחון, אלי קורן ואחרים, שידעו במקום — לא הוסיפו למישטרה מידע שה יצדיק, לדעתה, פתיחת תיק פלילי. עתה, עומדת פולט להגיש לבית-המשפט תביעת פיצויים — בין היתר, על שנישללה ממנה הזכות להיות יצאנית עם טקסט.

ישראל

כל במאי ישראל, התאחדו!

ההודעה הבאה יכולה לעניין את החבר יצחק בן-ארהון: במאי ישראל, שאינם הר גוע המאושר או המרוצה ביותר בעולם, החליטו להקים להם ארגון שידאג לתנאי עבודה גורמליים ביחסים שלהם עם המפיקים הישראליים, עם הטלוויזיה הישראלית ובינם לבין עצמם.

העניין החל לרקום אור וגידים לפני כר מחצית השנה, וזמנה הוא עובדה קיימת. מוכיר הארגון החדש הוא דוקטור יהודה (ג'אד) באמן, במאי השמלה שהוא באמת רופא במקצועו.

ברשימת החברים אשר פורסמה בחודש יוני, מופיעים מרבית האנשים הפועלים בשטח זה, בין אם שכירי הטלוויזיה, במי אים של סרטיהסברה קצרים, או במאי סרטיעלילה.

לפחות עוד רופא אחד — דוקטור יעקב (חלומות) ורדי — מופיע ברשימה זו. לער מת זאת בולט היעדרם של כמה אחרים. למשל דויד (הגולדה) פרלוב, משה (אני) אוהב אותך (רוח) מזרחי, או להבדיל ג'ורג' (נורית) עובדיה. אבל ייתכן ואין זה אלא עניין של זמן, ושמות אלה יופיעו ברשימה הבאה.

ייתכן שבמשרד לא ישנה האירגון הי חדש מאומה, אבל אם באמת יצליח לשנות כמה מסדרי העבודה בסרטים בארץ, ור להכניס קניימיה חדשים להערכת עבודתו של הבמאי, אולי ישתנו גם התוצאות.

תדריך

תל-אביב

*** צבא הצללים (פריז, צרפת) — סיפורים מן המחזרת הצרפתית במלתי מת העולם השנייה, מבווימים ברגש וב- כישרון על-ידי ז'אן פיאר מלוויל, ומשוח- קים להפליא על-ידי לינו ונטורה. סימון סיניורה, ז'אן פיאר קאסל ואחרים.

*** הספירה לאחור (מקסיס, צר- פת) — נגסטר בא לזבוע נקמתו ממלשי ניו, לאחר עשר שנות כלא, בסרט פשע צרפתי המצטיין באווירה דחוסה לשחק נים טובים.

*** הקשר האמריקאי (הוד, צר- פת) — סרטימתח בידורי על שוטר חרש צרפתי שמתחזה לפושע שנרצח, על-מנת ללכוד כנופיות מברחי-סמים. לא ריא- ליסטי במיוחד, אבל משעשע.

*** מומשיכים לקרוא לי טריניטי (אסתר, איטליה) — פרק שני בבדיחה הי מערבנית על שני האחים שונאי העבודה והסבון, שהם וירטואוזים בלתי-מנוצחים באקדה ובאגרוף. פחות מפתיע מן הראי שון, אבל עדיין מצחיק.

ירושלים

*** מוות בוונציה (ירושלים, איטליה) — סירטו ההפגנון להפליא של ויסקונטי על מהות החיים והאמונה, לפי סיפור של תומס מאן. איטי להכעיס, אבל עם משחק נדיר של דירק בוגארד, ותפאר רה, תלבשות וצילומים מאין כמותם.

*** הראש (רוז, צרפת) — ז'אן גאבן, כחואי זקן וקשוח הרודה במשפחתו ביד קשה, ומצליח לכסות בגפו כנופיית נגס- טרים שלימה, כרגיל, כל הסרט על כתפי גאבן, שלמרות גילו עדיין נושא את הי מעמסה בקלות.

חיפה

*** יום א' הארוך (פאר, אנ- ליה) גבר ואשה מאהבים שניהם באותו הצעיר, בספור מוזר אבל רגיש מאד על בדידות, צער וחוסר קומוניקציה של משכרי לים בני תקופתנו. גלגדה ג'קסון ופיטר פיניץ' טובים מאד בתפקידים הראשיים.

*** הקנפורמיסט (אורלי, איטליה) — הפאשיון האיטלקי כתולדה של הפרעות נפשיות, בסרט מתק מבחינה חזותית של ברנרדו ברטולוצי, לפי סיפור של מוראביה. כדאי לראות.

העתיד

בהווה

התפוז המיכני (פאר, תל- אביב, אנגליה) — סרט זה, אחד החשובים שנעשו בשנים האחרונות, זכה כבר לטיפול מפורט יותר לפני שבועיים (העולם הזה 1833). יחד עם זאת, חובה להזכירו שוב, עם התחלת הקרנתו השבוע.

הסיפור: אלקס, נער בן 15, התגלמות של אלימות ורשע, ניכד על-ידי המשטרה באחד ממיצעווי הסאדיסטיים, מושלך לכלא, שם מנסים להחזיר אותו למוטב על-ידי תהליכים שאינם מנטרלים את רצונו להרע, אלא רק את אפשרות להגשים רצון זה.

המשמעות החבויה מתחת לסיפור זה ברורה בהחלט: אדם הוא אדם כל עוד הוא יכול לבחור בין טוב לרע. ברנע שאפשרות זו ניטלת ממנו, הוא אינו אלא אוטומט, או כלשון הסרט, „תפוז מיכני“.

מסיבב לגרעין זה, מצא קובריק את ההזדמנות לעמוד על נושאים רבים ושונים. הוא מתאר עולסעתידי של כנופיות נוער המטילות חיתתן על הציבור, והעתיד דומה מאד למה שכבר מתחיל להתרחש בהווה. הוא מתאר יחסים בין הורים לצאצאיהם המתפרעים; הוא מצביע על כך שמוסיקה, ותהיה זו השמימית ביותר, אינה חייבת להשפיע על מאזיניה דווקא ברוח שנכתבה (מכאן — אורגניות של אלומות, מין ורצח, לצללי בטהובן ורוסיני); הוא עומד על הסכנה שבשלטון הנוטל לעצמו את הרשות

אורגיות ורצח לצלילי בטהובן

לטפל לא רק בגופם של הנתונים למרותו, אלא גם במוחם; הוא מראה את אנשיהרוח הצדקנים, המוכנים להשתתף בצערן של הזולת — בתנאי שהוא משמש להם גם כהון פוליטי; והוא מוכיח שאלימות במדים אינה סימפטית או מוצדקת יותר מזו שללא מדים. אפשר עוד להרחיב את הדיבור על הסיגנון החזותי המרהיב של הסרט. אבל, במקום לקרוא על הסרט, מוטב לראות אותו.

פרפרים

בלי נועוף

פרפרים הם חופשיים (או- פיר, תל-אביב, ארצות-הברית) — בחור עיוור מנסה להשתחרר מן החסות השתלטנית של סינור-אמו ולמצוא את דרכו בחיים. הוא עובר לגור לבדו בעליית-גג ניו-יורקית, מתוודע לנערה עליוזה הגרה בדירה צמודה לו, ומפתח סיפור אהבה עם כל התפניות, הבדיחות, הטרגדיות וההשלמות הקלאסיות של הסיגנון.

על הבמה, זה היה להיט שפירסם בארץ את תיקי דיין. מי שראה את ההצגה, לא יזכה להרבה הידושים בסרט. מה שנעשה כאן הוא מעין עיבוד לא היוני במיוחד של מחזה, המתרחש כולו במקום אחד, כשהעיקר בו הם הדיאלוגים, והמצלמה אינה עוזרת לא להמחיש אותם, ולא להעניק להם מימד שחטר בתיאטרון.

בשלבים די מוקדמים ברור שהעיוור הוא צעיר המסתדר טוב, יחסית, עם מומו, ואילו הנערה, הבראה לכאורה, סוחבת אף היא מאחוריה מומים נפשיים לא מבוטלים, כמו אמא שלא העניקה לה אף פעם מספיק אהבה, נישואין שלא ארכו יותר משבוע, וחוסרי-ציבות בכל מעשיה. ועל גולדי האון אפשר לומר שהיא ממש נולדה לסוג זה של תפקיד, כשהיא מגלגלת את עיניה הגדולות,

אלברט, האון והקארט: מומים גופניים

מדברת ללא הרף, ומפסיקה רק כשמניחים משהו מוצק שאפשר ללעוס בפה. לעומתה אלברט הוא מתוק מדי, ומוריד את המלודרמה הקטנה הזאת לא פעם לדרגה של „מסחיטת דמעות“.

איזו בורגנות

יפהפייה

תרגיל בנישואין (גת, תל- אביב, צרפת) — זהו פרק נוסף בסדרת הסרטים האוטוביוגרפיים של פרנסואה טריפו, אשר החלה עוד לפני כ-15 שנה עם הילד חסוך האהבה ב-400 המלקות. אותו ילד, ז'אן פיאר ליאו, התבגר יחד עם הסידרה, ועתה הוא מגלם את אותה הדמות, המכונה בפי טריפו בשם אנטואן דואנל, כשהוא כבר נשוי, מתברגן והופך לאיש משפחה כמו כולם.

ככל הבורגנים הוא עוסק במלאכות לא חשובות כצביעת פרחים או הפעלת דגמי אניות-צעצוע, הוא משתעשע בכתבת „הרומן הגדול“ אבל לא ברצינות, הוא עובר עם אשתו את כל הלבטים של זוג צעיר, כולל בגידה ראשונה והשלמה שלאחר מכן, — ומה שחשוב במיוחד כאן: הוא חי בדיוק במקום ובאווירה המתאימים לבורגנים צעירים העושים צעדיהם הראשונים.

זהו בית-דירות צרפתי אופייני, עם טיפוס חשוד אחד, ועם טיפוס עצבני אחד, ועם זוג מתקוטט ומנהלת-בית כל-יודעת.

טריפו מתבונן בכל אלו בעיניים אהובות, לוכד במצלמתו את כל אותם הפרטים הקטנים והטפלים לכאורה, שבכל זאת מגוונים את אורח-החיים הזה ונותנים טעם כלשהו לאלה החיים איתם. הצלחה חטופה מתחת לחצאיתיה של נערה העולה במדרגות, צעידה עצבנית במסדרון של בעל הממתין לאשתו שטרם סיימה להתקטט, וכוח על השם

ז'אד, בלאזי וליאו: מחליפים דירה

המתאים לבן החדש, שעור נגינה של ילדה „גאון“, ארוחת- ערב עם חותן והחותנת ושיחות על פרנסה. בתוך מיקרוקוסמוס זה של חיי יום-יום מתנועעים שחקניו של טריפו בטבעיות מוחלטת, בין אם זה ליאו עצמו, קלוד ז'אד, שכבר בנשיקות גונובות נועדה להיות אשתו, או שחקני מישנה כמו סילבאנה בלאזי ודניאל סקאלדי.

כל אלה יחד מצליחים לספר סיפור ולהחיות דמויות בדרך שרק הקולנוע יודע את סודה.